

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłai,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłai
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana
Njech éi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske łopjeno.

Wudawa ƙo łóždu ƙobotu w Ssmolerjez knihicziŝczerńi w Budyschinje a je tam ja ŝchwórtłětnu pŝchedplatu 40 np. dostacž.

Sswjedzeń tjoch kralow.

Łut. 2, 25—32.

Do Jerusalemskeho templa wjedze naŝ dženŝa ƙwjate ŝczenje. Jesuŝowa macz džerzi ƙwój přeni kemŝikhóđ a njeke i Joŝefom ƙwojeho ƙynka, so by jeho po wótzowŝkim ŝakonju temu Anjeŝej pŝchedŝajila a dała tón wopor, kotryž ŝpomnjeny ŝakon žadaŝche. Tak bu Ahrystuŝ hižom nětko ŝakonju poddany, so by we wŝchěm wŝchitku prawdoŝcž dopjelnił. Pŝchetož po Mójsaŝowym ŝakonju běŝche łóždu přenjozodženy ƙynk temu Anjeŝej ƙwjecženy, t. r. ŝa měŝchniŝta poŝtajeny. Dokełž pať bu poŝdžiŝcho jeno Leviomy ŝplah ŝa měŝchniŝtwo wuŝwoleny, dha dyrbjachu ƙo wŝche druhe přenjozodžene hólcžata drje temu Anjeŝej pŝchedŝajicž, ale i woporom wotwjaŝacž.

Glej, luby cžitarjo, kaž ŝtaj Joŝef a Maria Jesuŝ-džecžatko w templu Bohu pŝchedŝajiloj, tak bu tež ty wot ƙwojeju ŝarŝcheju we ƙwjatej ŝczenizy temu Anjeŝej pŝchedŝajeny. Duž njeŝapomń nětko ženje, jaťo jemu ƙwjecženy pŝched nim łhodžicž!

Pŝchi ŝkladnoŝczi Jesuŝoweho pŝchedŝajenja w templu ŝeŝnawamy i naŝcheho ŝczenja cžeŝcžedostojneho ŝchěđiwza a woprawdžiteho Iŝraelitu Simeona, kotryž pŝcheŝ nawa- bjenje Ducha do templa pŝchińdže, jaťo tam Jesuŝowaj ŝarŝchej ƙwoje džecžatko pŝchinjeŝeŝtaj, so byŝchaj ŝa njo cžinitaj po waŝchnju ŝakonja. My widžimy jeho pŝchi tym wot džecžatkoweje jaťnoŝcže najluboŝniŝcho wobŝwětleneho a jaťo blyŝcžazy pŝchitład tyčŝkamych, kotrymž běŝche

Ahrystuŝ i horjeŝtacžu poŝtajeny. Naŝche ƙwjate ŝczenje wopiŝuje nam wot 25. hač do 27. ŝchucžki jeho wo ƙobu, wot 28. hač do 32. ŝchucžki pať jeho łhwalospěw.

„A hlaj, cžłowjeť běŝche w Jerusaleme, i mjenom Simeon; a tón běŝche fromny a bohabojaŝny a cžakaŝche na Iŝraelŝki troŝcht, a ƙwjaty Duch bě nad nim,“ tak ŝpocžina ƙo naŝch teŝt. Najpředy tudy ƙwjate piŝmo wo Simeonu praji, so běŝche wón fromny, t. r. jeho wutroba bě ŝprawnje a bjeŝ ludanja Bohu poddana a wón w ƙwě- nej luboŝczi a poŝluŝnoŝczi i njemu jeho kaŝnje džeržeŝche. Dale ƙo wón bohabojaŝny mjenuje, t. r. wón ƙo kaž džecžo Božeje njeħnady ŝrachowaŝche a bě i wutrobu ŝta- roŝcžimy, wŝchě ŝtutki ƙwojeho žiwjenja po Božej woli na- prawjecž. Tole ƙwjate ŝrachowanje pať běŝche i džecžazej luboŝcžu ŝjednocžene; pŝchetož bojoŝcž a luboŝcž nuŝnje ģro- madu ŝluŝchatej, a i bojoŝcže ģalle luboŝcž wuħhadža, cže- hož dla tež Dr. Luther łóžde ƙwojich wuħladowanjom Bo- žich džekacž kaŝnjom i tymi ƙłowami ŝpocžina: „My ƙo dyrbimy Boha bojecž a jeho lubowacž.“

Simeon cžakaŝche na Iŝraelŝki troŝcht, t. r. na Meŝŝiaŝa, ŝchtož bě tehdy wŝchědne mjeno ŝa njeħo; pŝchetož ģdnž tež jeho hižom profeta ģoggai „wŝchěch poħanom troŝcht“ mjenowaŝche, dha dyrbjelche tola najpředy Iŝrael na tymle troŝcže džel měč. A troŝhta Iŝraelŝki lud tre- baŝche, dokełž běŝche ŝrudny. ģižom profeta Jeŝaiasž tehodla wuwola: „Troŝchtujcže, troŝchtujcže mój lud, praji waŝch Bóh.“ Łóždu cžłowjeť ma pŝchicžinu ŝrudny ģycž; pŝchetož my wŝchitzy ƙmy i ģreħom wobcžezeni a nuŝnje troŝchtarja

potřebamy. A tola mnohy swoje hrěchi njespósnavaju, žaneje srudoby njesacžuwaju a nimaju tehodla po Khrystušu, swojim troštarju, i žyla žaneje žadosće. Simeon ča ka- fche, t. r. wón mějesche žadanje po troščeze swojeho Wumóžnika a chyzsche i nim do sjenocženstwa stupič. Tak ma kóždy, kiž chze so i Khrystušom sjenocžič, ža- danje po nim we swojej duschi sacžuwacž.

Stónčnje wo Simeonu rěka: a swjaty Duch bě nad nim. S tym chze swjate pišmo prajicž, so bě swja- ty Duch jeho i dobrými nawabami, wošebje pač i wurja- dnym darom wěšččenja wobhnadžil. Tak bu jemu tež wot njeho sjewjene, so njewumrje, křiba so by prjedy widzil Khrystuša teho Knjesa, t. r. Messiaša abo žalbowaneho, kotrehož chze tón Knjes swětej daricž. A tole sbože so Simeonej dosta, jako wón psches nawabjenje Ducha do templa pschińdže a mójesche swoje žadanje po Jesušu spo- kojicž. Tam wón tak-rjez i Jesušom do sjenocženstwa stupi a bě swojeho wumóženja wěsty, hdyž jeho na swojej ruzy wsa, prajizy: ty by mój trošcht!

Tež ty, luby čitarjo, stejich i Khrystušom w sje- nocženstwie, móželch-li i žylej wutrobu wusnacž: „Mój je wšchón tón křičowany!“ Hižom we swjatej křičenizy ty i Khrystušom do sjenocženstwa sastupi. Tola hladaj so, so to žane na-sdacze-sjenocženstwo njeje. Pósnanki wopraw- džiteho sjenocženstwa i Jesušom su: a) Wěrjaze wostacze pschi Jesušowej wučbje, Jana 8,31; b) lubosć mjes sobu, Jana 13,35; c) modlitwa k Bohu w Jesušowym mjenje, Jana 14,14; d) najwjetšcha lubosć k Jesuše, Matth. 10, 37. 38. — Ssrědk i spočenju na sčeho žadanja po Jesušu su: modlitwa, Bože słowo a sakramentaj.

Jako mějesche Simeon Jesuša na swojimaj rukomaj, sanješe wón krašny křwalospěw, kotrehož wopšhijecze běsche jeho radošna swólniwość k dželenju wot čašneho žiwjenja porno wěrnywešelemu pokasowanju na wulki nadawč Me- sšiaša.

Kóždy čłowjek wobhladuje swoje žiwjenje jako naj- wšichsche čašne kublo nimo Boha, kotryž jo jemu hnadnje spožči. Wón so tehodla wšcheho hlada, šchtož mohlo te- mušamemu seschodžič, a pscheje šebi, so mohł jo po mó- žnosći dolho wobkřowacž. Kunje nawopač běsche to pola Simeona: tón šebi wumrjecž pschejesche, po tym so bě Jesuša wobladač; pschetož wón džesche: „Nětk pušchčičich swojeho wotrocžka, Knježe, po swojim słowje, i měrom; pschetož mojej woczi stej twojeho Sbožnika widžitej, kotrehož pschi- hotowač by pschede wšchitkimi ludžimi, swětlo k roškwě- cženju pohanow a ke křwalbje swojeho Israelskeho luda.“

Tole běsche tón rjany křwalospěw, kotryž so i wu- troby pobožneho Simeona žórlesche. Hiščeze na kromje swojeho žiwjenja so wón wyšokého sboža wješelesche, so šlubjeného Sbožnika widžesche i tym wulkim nadawčom, tež pohanow swětlo byč a jich i mrošoty hrěcha, njewědomo- scze a hubjenstwa wumóž, pschede wšchěm pač Israelskemu ludej k čzesči a k pschekrašnjenju. W sjenocženstwie i Jesušom so jemu najwjetšche sbože na semi dosta; wón njemóžesche potajkim žaneho wyschšcheho sboža wjazy wužič a móžesche tehodla wješele wotšal čahnyč. Tež ty, luby čitarjo, dyrbišch swojeho Sbožnika namačacž a spósnacž, jeli-so chzesch junu swoje čašne žiwjenje sbožnje wob- šamknyč.

Samjeń.

Radosć na dompuču.

(Lut. 2, 22—32.)

Stóš (W. miš. harf., čzo. 122): Estóbla lubosć Boža! —

Wo sakonju džěšchtaj
Starškej do templa,
A woporu tam běšchtaj
Wučiččenja dla.
Džěčžo pschedstajitaj
Bohu pošluchaj;
Sakon dopjelnišchtaj,
Dokelž šwěrnaj staj.

Hlaj! tam čłowjek stary
Stupik k nimaj je;
Njepodawa dary,
Ale wěšččenje;
Do šwětla jom' stajil
Duch je potajnstwo,
Hdyž je jemu prajil:
Sbožnik bliži so! —

Nawabjenje i Boha
Pschińdže do templa,
Sbožowna bě droha,
Kotruž dokonja;
Ze we wěrje čakač
Stary Simeon,
Na sjewjenje kakač,
Wotrocžk Boži wón.

Sswjaty Duch bě jemu
Wotmošwjenje dač,
So šmjercž nješmje k njemu
Pschińcž, dóž wobladač
Njeje šlubjeného
Božoh' Sbožnika;
Tam nětk widži jeho,
Pschińdžo do templa.

Knjesa wotrocžk duzy
Spóšna swojecho,
Na swojej joh' ruzy
Wsa nětk šlubjenoh',
Křwali sjawnje Boha
S nowym křerlusčom;
Spěšchnje jeho noha
A njebješam dže w dom.

Pušchčž nět' w swojim měrje,
Knježe, wotrocžka!
Dozpil w polnej wěrje
Ze do pokoja;
Dostalo so sbože
Wěrjazemu je,
Dopjelniko Bože
Som' so šlubjenje.

Sswětlo k roškwěcženju
Sa wšcho čłowjestwo,
A sbožnom' woschewjenju
Luda Božeho
Ze wón, Boži swjaty,
S njebješ pschischot k nam;
Sa Sbožnika dary,
Wodži k njebješam.

Halleluja! — prajmy
S žylej wutrobu,
Džak a křwalbu dajmy
Bohu na njeju! —
Kasche chze wón sbože,
Dokelž hnadny je;
Sswoje džěčžo Bože
Sa naš woprue. —

U.

Wěra pyta a namaka, —

to šmny w hodownym šwjedženju na Bethlehemschich pastyrjach wi- dželi, kotřiž křwatajz do hródže a k žlobej pschińdžechu a nama- kachu — Sbožnika Božeho. To tež widžiany džěbnišchi šwjedžen na mudrych i rańšcheho kraja, kotřiž do Serusalema pschischedschi, nomonarodženeho krala židow pytač, dale w Bethle- hemje swojeho Knjesa a Sbožnika namačachu. A podobnje je mačy pastyršči hólčez, wo kotrymž so šledowazy podawč powjeda, Bože džěčžo pytač a swojeho Sbožnika namač, dokelž wěrjesche, a Knjesowa pastyrška šwěra šprawnu wěru dale a' hacž na kónž wjedže, so pytaza tež namača — i Jesušom a we nim žiwjenje a wšcheho došč! — Wjenowany pastyršči hólčez w Afrizy běsche tam psched něšchto lětami živy. Tón, hdyž jedyn džěń wozzy pašesche, so i druhim pastyrškim hólčom šendže, kotryž nowy testament wobšedžesche. Tónle hólč swojemu towarškej něšchto i njeho čitalsche, mjes druhim tež to lubošne powjedačičko wo tym džěščžu, kotrež je w hospodže w Bethlehemje so narodžilo. S wulkej šedžbliwoščžu pošluchawšchi wón tym šlowam wěrjesche, kotrež šlyšesche. — Žadanje so w nim hibalsche, so mohł hiščeze wjazy wo tymle džěščžu šlyšecž. — „Móžu to džěčžo widžecž?“ — wón wčzipnje so prašesche, — o, praj mi, hdyž so na- mača!“ —

F.

„Na mišionskej staziji“, tón drubi hólčez wotmolwi. — „Ešy ty jo hižo widžik?“ — „Ně, ja to džěcžo hišcže nje-widžach; wěm pať, so wone tam je; pschetož czi ludžo tam k njemu rěča a jemu šěrłusche spěwaju; ja šym to šam šlyšchal.“ — Ešo spodžiwažy hólčez šo k mišionskej staziji hič rošpudži, so by šebi to džěcžo wobhladať. Blížšče ranje, hdyž swón k Božej službje swonjesche, wón ša swónkovej do kapalki džěšče. Mały paštyřski hólčez šo w kapalky roshladowasche w nadžiji, so š wěstoscžu tam to krašne džěcžo sawohlada. — Na jene dobo wón džěcžo pytny, kajkež njeběšche jemu dotal hišcže priđotřišči-šchło, š jaknej kožinej barbu, brunymi wložkami a módrymaj wócžko-maj.“ — „To je to džěcžo š Bethlehema, kotrež widžecž šebi žadam“, wón pschi šebi džěšče, „šlónčnje šym jo namaťal.“

Hdyž běšče šo Boža služba šlónčžila, hólčez polny wješela tej žonje powjedasche, kotraž bě jeho do šwojeje hěty pschijať, so je to džěcžo š Bethlehema widžal. Š wopředka wona njewjedžišče, šchto wón š tym měnjěšče, ale bórny jeho mylenje špójna. To džěcžo š módrymaj wócžkomaj mišionarej šluschesche. — Na to jemu ta žona powjedasche, šchto to džěcžo š Bethlehema po prawym je, kajke je pošdžišcho jako muž džimny dokonjať, so je tónšamy ša naš na šchžiu wumrjel a nětko k prawizy Božej w njebješach knježi. A mały paštyřski hólčez wuknjěšche Šesufa jako šwo-iego Šbóžnika šejnacž a lubowacž. —

—n.

Dwójne krute šbudžowanje.

A. Noštny a pschibwajny we šwěrze a wěrze!

— Alkäiste hrono.* —

Še lěto nowe š Boha nam darjene,
A Boža miłosć wobjašnja nomu czěť
Do pschichoda došć njewěšeho. —
Derje nam, so Bóh naš pschewodžuje!

Š nim džimny štrošchtnje! Šutroby šbėhajny
Še šachodnošće! A wěcznošći hladajny!
— Tak pošup šbožowny našch budže;
A pokoju pónđžemy domoj rady.

Nječ herbštwo našče nihdy nam nješhinje!
Nječ rěč a wěra, namrěta wot wótzow,
Nam džěň a rjeňšcho kčžěje pschezo,
Šo bychmy š Boha šo wukubłali!

Budž šchlit a šlónžo Boža džě šwěra nam
Tež lěťka š nowa na czěri podrožnej
Tu psches šwět domoj dužym špěšchnje,
Do raja Božeho powołanym! —

Hdyž šwět šo mota wopily w czajnošći
A šbóžnošć pyta w kniczomnych wješelach,
— Mly měšchčenjo šmy Boži hižom
Tudy a herbojo Boži junu.

Še wšchitko našče! Mly pať šmy Boži lud,
Kiž š šchryštušom ma džělacž a wužiwacž
Wšchě dary Bože, pošticžene
Na pucžu nam tu do Šanaana.

Duž budžmy šwěrnj, — wutrajni šchěščenjo!
Dóžž Šnjes šam pschindže š džěla naš sawolacž
Do wěczneho tam wošchewjenja,
Šdžěž junu w radošći šawškamy. —

B. Šorje wutroby!

— Šapphište hrono.* —

Šbožowna dušcha, kiž šy namaťala
Šswojeho Šnjesa tudy w hnadnym czajku,
Ššchěšćeraj štajnje šwoje šschidle kručže
A Božemu raj!

Njebjeski pokoj tebi Šbóžnik mily
Škicžuje šwólnje hižo šrijedža horja
Čžajneho tudy, dokelž paštyř dobrý
Wostanje pschezo.

Wukupil tebe je šej rycer Boži,
Twój Šmmanuel, kiž je š njebeš pschischol
Do šwěta šhudoh', so by krašnošć wěcznu
Daril czi junu.

Njewješta jeho šy ty wupyšchena,
Dušcha, š rjanoscžu, kotraž nješahinje,
Hdyž šy woptať jeho miłosć Božu
W towařtwje šbóžnym!

Wobkhowaj luboscž jemu njewješćinšku
Na pucžu psches šwět, doniž Šesuf tebe
Šunu powjedže mile domoj k šebi
Do njebeš k herbštwu! —

U.

* Špěwajomne pať po šwojim hłošu pať tež —

A. (532): Nětk šhwal, o dušcha! —

a B. (77): Najšubschi Šesu, šchto je tvoja wina?! —

Kajkiž wušny, tajke žně.

We šelenym dole, psches kotryž šo Čžorniza wije, leži šerbšta wješ. Šjane šadome šchtomny wšchudžom w šahrodach wokolo šhěžow šteja a pschi pucžach, kiž na pola wjedu, šu šchtomowe aleje a na gmejnskich ležomnošćach šlowežiny našadžane. Šchtož je w czajku šchtomoweho kčženja w Šdaschczach pobyl, tón je wěšće wušnal, so je luby Bóh tu wješ krašnje žohnowal.

Šsrijedža wo wšy štejeschtej psched nimale 70 lětami dwě burškej kuble, jene blisko pschi druhim. Šeju twarjenja bėchu rjane a w nich bydleschtaj buraj, kotrymajž na ničim žana nufa njebė. Šandrij Šruža a Šan Měrcžin bėschtaj tucžnaj buraj, pschetož wonaj mějeschtaj najlěpsche pola a najtucžnišche šufi a we jeju hródžach šo najtucžnišchi šlót bejesche a formjesche. Wobaj šušodaj budži-šchtaj mohłaj hromadže prawje šbožowne žiwjenje wješć — ale twjerđaj šamjenjej dušchne njemjeletaj. Wonaj šebi žanu šschiwdu njecžinjeschtaj, ale tež žane towařstwo hromadže nje-džeržeschtaj. Dobre ranje, pomhaj Bóh, dobrý wječor, to bė je-ničke, šchtož hromadže rěčeschtaj. Žadyn šebi pola drugeho ničžo njepožčowasche, žadyn šo pola drugeho ženje wo radu njeprašchesche. Šedyn druhemu jeho bohastwo šawidžesche a kóždy chžysche wjetšchi byčž a wjazy placžicž dnyli šušod. Šako Šandrijej Šruži žona wumrje, šo hišcže bóle jedyn wot drugeho džěleschtaj. Šschetož žonje bėschtej hromadže dobre šušodštwo džeržalej. Šandrij Šruža šwojemu jenicžkemu šhnej Šětrej šakasowasche, so njekmje wjazy š Měrcžinez Šanku hracž, šchtož bėschtej tej džěšći rady čžimilej, dokelž w jenajšich lětach štejeschtej a bėschtej hromadže wot-roštkaj.

Šružiž Šětr bė pať lóšy hólz, kiž wješnym ludžom rady šlubu čžinjěšche. Nan jemu žane ške šlowežto njeprašesche. Šeli šo bė Šětr š šamjenjemi někomu wokno rošbiť, dha nan prašesche: šchto to wadži; ja mam pjenješy, a da je šako š čžimicž. Šeli šo bė tón

lubhy hynť hewaf nĕkajke njekhmansťwo wobeschol, rjekny nan ſo ſmĕjo: mlodoſcŕ je tŕnoſcŕ. Seli ſo bĕ tŕn hŕlŕ we ſchuli wot wuczerja puťi doſtał, dha ſwarjesche nan na teho njeroſomneho ſchrybarja pſched wuſchomaj ſhyna. S jeny m ſłowom: „Kruŕiŕ Handrij ſwojeho jenicŕkeho njewotcŕehniſche kaŕ by to bŕcŕ dŕrbjalo, ale woſtaji jemu wſchittu wolu!“ Najbŕle Pĕtr Mĕrcŕinez Hanŕy klubu cŕinjesche. Seli ſo bĕ ſebi wona we ſahrodŕe nĕhdŕe nĕkajke rŕŕe naſadŕala, dha wŕn pſches plŕt ſalĕje a je ſwutorha. Seli ſo bĕ wona ſchaty na ſahrodŕe nałladla, dha wŕn ſ bŕŕtom do nich mjetaſche. Sſame lŕſyſťwo wŕn cŕĕrjesche: Hanŕa pať nĕbĕ na njeho ſta a wŕn mĕjesche ju po prawym teŕ lubo.

Wobaj tať wotroſcŕeſchťaj. S lŕſeho Pĕtra naſta lŕſy Pĕtr Tola Hanŕa bĕ pŕcŕiwa, pilna, luboſna hŕlcŕka. Wobaju pať pŕtrjehi jenajke njelboŕe, jaťo w ſwojich mlodych lĕtach ſtejeschťaj. Sła hroſna khorſcŕ pſchindŕe do wſy. Kruŕiŕ Handrij a Mĕrcŕinez Jan wumrjeschťaj na nju. Pĕtr woſhrocŕi a Hanŕa wobkhowa jenoŕ ſwoju lubu macŕĕťku.

Pĕtr doſta ſa ſŕmindu ſwojeho wuja, macŕĕťneho bratra, wĕſteho Michala Schĕrŕa, kiŕ wo wſy ŕiwnoſťku wobſedŕjesche, ale hŕuboko w dołhach tĕjesche. Tŕn je ŕonu a dŕĕcŕimi na burſke kublo ſacŕahny, ſo by hoſpodarja cŕinił. Michał Schĕrŕ pať bĕ trochu hŕupikoſty, ale hewaf dobrocŕiwa duſcha. Wŕn drje mŕŕjesche woracŕ, ſhĕcŕ, mlŕcŕicŕ, ale hoſpodarſťwo wjescŕ, to wŕn njeroſymieſche. Seho ŕona nĕbĕ ŕana hoſpoſa. Wona ſtŕt njewothladaſche, pſchezo pať rada nĕſchťo dobre jĕdŕjesche a warjesche, t temu bĕ njerođna a njecŕiſta ŕŕnſka. Tutaj dwaj dŕrbjeschťaj mĕſto ſtarſchĕju pola Pĕtra ſaſťupicŕ, jcho napominacŕ, t wſchĕmu dobremu dŕerŕecŕ a jemu ſ dobrej radu ſkŕuŕicŕ. Ale kať by to mŕŕno było, hdyŕ ſamaj ſwoje dŕĕcŕi njewjedŕjeschťaj wotcŕahnycŕ, lŕſeho Pĕtra na prawy pucŕ domjescŕ?

Kruŕiŕ Pĕtr bĕ ſpokojom, ſo mĕjesche tuteho ſwojeho wuja ſa ſŕmindu. Nanej nĕbĕ poſłuchał, wujej wjele mjenje poſłuchaſche. Sa njeho by nuſne było, hdy by wŕn nĕhdŕe na ſkŕŕbu cŕahnył, kaŕ je to lŕŕdy cŕaſ ſa burſke dŕĕcŕi dobre a wuŕitne, hdyŕ pola zuſtych ludŕi ſo pſchitaja, ſo wuťnu dŕĕlacŕ a zuſty poſłuchacŕ. Pĕtr pať to njecŕinjesche. Wŕn wjedŕiſche, ſo je bohaty, a woſto domach, hdyŕ mĕjesche ſo kaŕ mlody knjes. Dŕĕlacŕ ſo jemu njechaſche, dofelŕ to nĕbĕ ſwucŕeny. Nano ſo poſdŕe ſ lŕŕa ſbĕŕe, wo dnjo ſo jow a tam waleſche. Wjeczŕor pať mĕjesche nuſne. Tĕhdy ſo dobri bratŕja a towarſchojo we kŕcŕmje ſkhadŕowachu a pola nich ſedŕo wŕn hrajesche a pijesche. Po ŕpŕy ch nozach wŕn tam ſhdaſche a ſwoje pjenjesy pſchecŕinjesche. Sdyŕ pať ŕany ch njemĕjesche, kŕcŕmar lubjerady poŕcŕowaleſche. Pſchetoz tŕn wjedŕjesche, ſo je Pĕtr bohaty herba. K temu teŕ mĕjesche wŕn mlodu dŕowku, t ŕĕntwje ſrału, kotruŕ by rady bohatemu Pĕtrej ſa ŕonu ſbraſchĕŕil. Sdyŕ pať Pĕtr w kŕcŕmje niłoho njenamała, ſ kotrymŕ by moł hracŕ abo picŕ, dha wŕn ſ druhimi wjeſny mi hŕlŕami po pſchacŕach wo wſy wŕŕlo bĕhaſche, hdyŕ dobrŕ palenz a ŕalťy wobſtaraleſche, a ſo ſ hŕlŕami po ŕpŕy ch nozach wjeſeleſche. Seli ſo bĕchŕ nĕhdŕe wo wſy abo we wŕŕlnoſcŕi reje, dha bĕ Pĕtr pŕĕni a poſledni na rejnej lubi. Wŕn herzow placŕjesche, hŕlŕam a hŕlŕam piwo, palenz a teŕ wino porjedŕecŕ damaleſche a cŕinjesche ſo wulŕy, jaťo by jcho mŕŕſchĕn ŕaneho dna njemĕla.

Mjes tym jcho wuj a ſŕmindu doma cŕinjesche, ſchťoz chŕyſche. Wŕn pſchĕda jenu krowu po druhĕj, ſo by Pĕtrej pjenjesy hotował a ſam ſa ſo teŕ nĕſchťo mĕł. Pſchetoz wŕn ſam wjele trjebaſche. Kaŕ pŕjedŕy prajach, dha mĕjesche wŕn ŕiwnoſcŕ, ale wjele dołha na nej. Dołŕnizŕy pſchindŕechu a pominachu jcho wo kapitał a wo dań, kotruŕ bĕ na wjele lĕť winoſty. Tutu nuſu wŕn Pĕtrej ſkŕŕjesche a tŕn ſa njeho rukowaleſche a wujowy dołh na ſo wſa. S jeny m ſłowom: bohaty Pĕtr wot jeneho cŕaſa t druhĕmu

hŕubſchŕo do ſtaŕjenja dŕĕſche a ničťo tu nĕbĕ, kiŕ by jcho napominał. ŕana duſcha tu nĕbĕ, kiŕ by jemu to t wutrobje poloŕiła.

ŕana duſcha? O haj! jena tu bĕ, kotraŕ wot dŕĕcŕazy ch lĕť w potajnym Pĕtra lubowaleſche a kotraŕ budŕiſche jemu rada prajila, kať ſo wŕn wo wſcho ſboŕe nĕſe. To bĕ Mĕrcŕinez Hanŕa. Ta je ſrudobu widŕjesche, ſo wŕn do ſtaŕjenja ſhwata. K nej pať wŕn ŕenje njepſchindŕe, haj wŕn, hdyŕ ju nĕhdŕe wuhlada, pſched nej cŕĕkaſche, dofelŕ ſo pſched nej hanibowaleſche. Na reje a na pſchacŕy pať wona njekhodŕjesche, ſo by ſ nim hromadu trjehila. Tĕho dla wona Boha proſchĕſche, ſo by tŕn jej ſkŕadnoſcŕ ſticŕil, pſchi kotrejŕ by mołta teho ſaſlepjenego towarſcha napominacŕ. Sedŕn dŕĕn ſo to ſta. Pĕtr dŕĕſche nimo ſahrodki, w kotrejŕ Hanŕa ſolotej plĕjesche. Wona, jaťo jcho wuhlada, ſtaŕe a t plotej pſchitupi. Ach! Pĕtrej, kať dołho tola to je, prajesche wona, ſo njĕſmoj ŕaneho ſłowcŕka hromadŕe rĕcŕaloj! Cŕĕho dla cŕĕkaſch ty pſchĕde mnu? Ničťo lĕpje ſ tobu njemĕni dŕŕi ja, a tola waleſch ſo pſchĕzo pola kŕcŕmarjĕ, kotſiŕ maja ſle wotpołladanje ſ tobu. Wŕn ſo hanibowaleſche, jaťo wona tať luboſnje ſ nim rĕcŕjesche. Sa to derje wĕm, wotmolwi wŕn, ale towarſchojo mjĕ wabja. A hiſchĕje nĕſchťo druge, pocŕa wona dale, mjenujŕy picŕe a hracŕe! Widŕiſch dha ty, ſo ſprawni hŕlŕy a cŕĕſni ludŕo ſtajnje do kŕcŕmy kŕodŕa? Cŕĕho dla tam ty pſchĕzo kŕodŕiſch? Sdyŕha dŕrbitajke njerođne ŕiwnjenje tola wjescŕ? Pjenjesy a kublo ty pſchĕcŕinjesch, a ſchťo ſmĕjesch, hdyŕ na ſtare lĕťa pſchindŕjesch? A twoja duſcha! Wopomŕ tu! Wopomŕ, Pĕtrej, ſchťo by twoja poboŕna macŕ prajila, hdy by hiſchĕje ŕiwa była a tebe widŕala, ſo ſo wo ſwoje dobre mjeno, wo ſwoje ſamoŕenje a wo ſwojeje duſche ſbŕŕnoſcŕ pſchinyjesch? Tajke pŕĕdowanje dŕerŕjesche ta mloda towarſchka Pĕtrej. Schťo dha pať to tebe ſtara, rjekny wŕn! Sa ſhym mlody a chŕu ſo we ſwojich mlodych lĕťach ſwojeho ŕiwnjenja ſwjeſelieč! Sa tebi ŕane ſamolwjenje winoſty njĕſhym! K tebi ja po proſchenju kŕodŕicŕ njebudu!

Jaťo bĕ to wurĕcŕať, wrŕcŕi ſo a dŕĕſche hwiſdajo wotſal, runŕy pucŕ do kŕcŕmy. Tam wŕn ŕpŕicŕku nŕŕ pijesche a ſpĕwaleſche a mĕjesche ſwoj ſmĕch dla teho dobrego napominanja, kotrejŕ bĕ jemu Hanŕa dała. Sa pať plakaſche hŕrke ſhlyſy luboſcŕe na teho lohŕy ſmyſleneho pachŕla. Wona bĕ jemu wot wutrobje dobra, ale je ŕelnoſcŕu widŕjesche, ſo bĕ wŕn ſhubjeny.

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

Se Strŕŕe pola Kateŕ. Pjatk wjeczŕor, 21. dezembra, w 8 hodŕ. w tudomnym Berganeŕ hoſcŕenzu knjes wucŕĕt Wille ſe ſchulſkimi dŕĕcŕimi hodomny ſwjedŕĕn wotmĕ. Po rĕcŕi knjeſa Wille dŕĕcŕi Seſuſŕowe narodŕenje w Bethlehemje deklamowachu. Potom ſo hrĕ „Njenadŕite hodowne ſboŕe“ a „Pĕſny ch dŕĕcŕi hodomny ſwjedŕĕn“ wubjĕrnje pſchĕdſťajieſchĕj. Wuſťupowanie, wurjekowanie a ſpĕwanie dŕĕcŕi bĕ jara dobre. Sdyŕ ſmy hiŕom na wurjadne dołonjenje knjeſa wuczerja Wille ſwucŕeni, ſo tola tŕn raſ we ſwojich wŕcŕaſanjach pſchetŕjĕchichmy. Wſchitŕy poſłucharjo bĕchŕ ſpokojeni. Wobdŕĕlenie bĕ jara ŕiwe, mĕſťnoſcŕ bĕ hacŕ do poſlednjego mĕſťna wupjĕlnjene. Po wjeleſťronſkim ŕadanju je ſo pſchĕdſťajenje ſobotu 5. januara 1907 wſpjetowało.

„Bombaj Bŕh“ njeje jenoŕ pola knjesow duchownych, ale teŕ we wſchĕch pſchĕdawarſnjach „Serb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtač. Na ſchťwŕcŕ lĕťa placŕi wŕn 40 np., jenŕtlime cŕiſťa ſo ſa 4 np. pſchĕdawaju.